

Keresztények

A keresztény: Krisztus követője. Az az ember, aki a Názáreti Jézusban felismerte a Krisztust, a Megváltót. Istenfiának vallja a Feltámadottat, s közösségre lép mindazokkal, akik Krisztusba vetett hittel élnek. Ez a meggyőződés szabja meg gondolatvilágát és értékrendjét, ez szabja meg életének irányulását és gyakorlati döntéseit.

A Krisztus-követők közössége, az egyház: katolikus, azaz egyetemes. Ebben a minden emberi köteleknél erősebb közösségben megszűnnek a faji, nemzeti, nembéli különbségek, egyes leszünk mindnyájan Krisztusban. Ez az élmény váratlan és megszabadító erejű volt azoknak, akik az ókori rabszolgatársadalom megosztottságában, erős etnikai-nacionalista ellentétekkel szabdalt világában éltek. Pál szerint: „Itt már nincs görög vagy zsidó, körülmélet vagy körülméletlen, barbár vagy szittyá, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenben Krisztus.” (Kol 3,11 vö. Gal 3,28)

Krisztus követője, keresztény lehet mindenki, nemre fajra, foglalkozásra, rangra való tekintet nélkül. Eltorzítja a kereszténység lényegét az, aki bárkit is kirekesztene az egyházból, vagy aki a kereszténységét (vagy éppen a katolikus hitét!) egyetlen nemzet, faj, törzs vagy társadalmi osztály kiváltságává kívánná kikiáltani. Zsigereinkben ott élnek még az elmúlt évtizedek, amikor az egyházat, a keresztényeket mindig csak politikai erővé degradálták, és jobboldalinak, reakciónak, haladásellenesnek, tehát társadalom-ellenesnek kiáltották ki. Annak az ideológiának következménye volt ez, amely tagadta a hit létjogosultságát, s politikai kategóriákba igyekezett beleyömöszölni minden jelenséget.

Azok is súlyosan visszaélnék a keresztény eszmékkel, akik eszközzé silányítják, és saját érdekeik aláátamasztására, párt- vagy ideológiai fegyverként próbálják használni. Különösen pedig, ha igaztalan és embertelen, faji, osztályellentéteket szító szölamok érveléseiben élnek vissza vele. A keresztény kurzus emlegetése után most feltűnik hazánkban a „keresztény középosztály” kétes értékű és megtévesztő fogalma is. Egyesek szóhasználatában pozitív előjellel, mint az úgynevezett magyar úton megvalósítandó eszmény, másokéban viszont legalább ennyire harsányan és hamisan, negatív előjellel, az ötvenes-hetvenes évek politikai vádaskodásainak szólamait idézve.

A jelenség nem ma bukkan föl először. Például Bibó István 1947-ben még reménykedett a megkezdődött demokratikus átalakulásban, és ezért is sürgette az értelmiség megfelelő átalakulását. Kifejtette, hogy az 1919-es kommün után „az úriember új neve: keresztény középosztály”: „Keresztény középosztály annyi, mint úriember, úriember pedig annyi mint nemes ember.”

Itt lenne az ideje annak, hogy elválasszuk egymástól a pártharcokat és a kereszténységet, a csoportérdekeket képviselő jelszavakat, a különböző ideológiákat és a Krisztus-hitet, hogy ne azonosítsuk a Krisztus-hívőket egyetlen társadalmi osztállyal sem, s ne hivatkozzunk a kereszténységre úton-útfélen, főleg olyankor ne, ha a kereszténységgel homlokegyenest ellenkező programot hirdetünk meg.

A keresztény: Krisztus követője, tagja az egyház közösségének. „Sem területi, sem elvi, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől.” Ezt a mondatot (a Diognétoszhoz írt levélben) ezernyolcszáz éve írták le, de ma is érvényes. S mi, mai keresztények is ezt kérhetjük mindenféle hatalmak birtokosaitól, mindenféle ideológiák hirdetőitől és harcosaitól, amit akkor kért a levél írója: Hagyják meg a keresztényeket annak, amik: Krisztus követőnek, akik „a földön időznek, de a mennyben van a polgárságuk.” Hiszen „ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban.”

Lukács László